

név: iskola: oszt.:

2022 - 2023

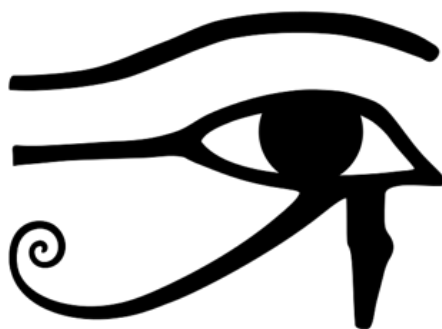
5.-8. osztály

5. forduló

Szakács Eszter: Füstmágus

ifjúsági fantasztikus regény

Budapest: Tilos az Á Könyvek, cop. 2022

1) Hol játszódik a regényrészlet?

.....

2) Mire használják a hő- és fénykockákat?

.....

.....

.....

.....

.....

3) Mit tudtál meg Anedzsibéről? (Külső és belső tulajdonságokat is írd!)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4) Ha figyelmesen olvastál, el tudod dönteni igaz vagy hamis az állítás. Írd a mondat elé a vonalra!

- Az újságot Uaszeten Hórusz Fényének hívják.
- A szenet egy játék, amihez bábuk és dobókocka is kell.
- Nauni apja szerette a Sherlock Holmes történeteket.
- Gágogó, a liba imád homokdeszkázni.
- A KK-n írni, olvasni és játszani is lehet, de nagyon drága.
- Nauni íbiszt sütött vacsorára a gyerekeknek.
- Uatszeten tilos a családi ünnep.
- Az usébtik nem igazi élőlények. Minden feladatot elvégeznek a ház körül.
- A csajos napon a lányok ruhát és új sarut is akartak venni.
- Nauni apja azért hajózott Punt országába, mert datolyát akart vásárolni.

5) Írd a meghatározások mellé a megfelelő fogalmat, nevet! Segítségül felsoroltunk fogalmakat és neveket. Vigyázz több kakukktojás is van köztük!

1. sírváros:
2. Az alvilág királya, zöld bőrű és vászoncsíkokba tekerve ábrázolják:
3. varázspapírusz:
4. Egy táblajáték. Nauni anyja bolondult ezért a játékért:
5. Sakálfejű isten, a holtak pártfogója:
6. Egy nép, amelynek tagjai megszállták az ókori Egyiptomot:
7. Az igazság és a rend istennője:
8. Ember és állatfejes edények, amelyekbe balzsamozáskor a holtak belső szerveit helyezik:
9. A túlvilágot nevezik így:
10. A zsaruk elnevezése:
11. Tágas sírépítmény, vályogtéglából építik:

kanópusz, amulett, Hui, Duat, Ozirisz, masztaba, Anubisz, szenet, hükszosz, medzsai, Thotmesz, homokdeszka, vapi, Maat, nekropolisz

A sírváros gyermekei

Még mindig mérges vagyok Thotmeszre, amikor aktiválom a hőkockát, hogy megsüsssem fölötte a nyársra tűzött galambokat.

A kis méretű hőkockák a legpraktikusabb mágikus termékek közé tartoznak a zsebuniverzumunkban, lángok helyett mi ezt használjuk főzéshez. Instant, sűrítve tartalmazzák a hőt, amit aktiválás után kívánság szerinti fokozaton ontanak magukból.

Fényt és folyadékokat ugyanilyen módon lehet tárolni a megbűvölt kockákban. Nálunk már régóta nincsenek lámpák, helyettük falakba ágyazott, száz évre elegendő fényt tartalmazó kockák adják az épületek és az utcák világítását.

A hő- és fénykockáknál már csak a hasonló méretű folyadékkockák a jobbak. Van víz-, tej-, sör- és borkocka, hogy csak a leggyakoribbakat említsem. A legolcsóbb vízkockából mindig van elegendő itthon, vagyis hát a családi masztabánkban. Mindegyik annyi ivóvizet tartalmaz, amennyi egy felnőtt embernek egész napra elég.

Amikor a galambok már sercegeve pirulnak a nyárson, előhúzom a tarisznyámból a papirusztekercset, amit az újságosnál csórtam reggel. Szeretek néha belenézni a *Ré Fényébe*, hogy képben legyek az uaszeti eseményekkel, bár nem olvasom el mindennap a híreket.

Végigfutok a kiemelt címeken:

A piramisépítő munkások ismét sztrájkba léptek

A Kobra nomosz jelvényét ismeretlen tettesek ellopták a nomoszközpontból – A hatóság éretlen fiatalok csínytevésére gyanakszik

A fügesziruppal ízesített újfajta sör, a Menket Öröme eladása rekordokat döntött

Ahet-Atonban szobrásziskolát avatott fel XI. Atonhotep – A Keleti Kemet Birodalom uralkodói hagyományosan a művészetek nagy pártfogói

Tömeges verekedés az Ízisz-körmeneten: többen vízbe estek

Ma van Jahmesz hercegnő halálának hetedik évfordulója – Az édesanyja még mindig gyászolja

Egy pillanatra felemelem a fejem az újságból, és tűnődve elnézek felette.

Még gyerek voltam, de emlékszem arra a napra, történelmünk egyik leggyászosabb napjára, amikor a kis korona-hercegnőt elrabolták. Az egész ország szerette a kétéves Jahmeszt, aki közkedvelt dédnagyapja után kapta a nevét, mely meglehetősen gyakorinak számít a jelenleg uralkodó dinasztiában. Több Jahmesz nevű fáraónk is volt már mindkét nemből az elmúlt százhusz évben. Az emberek arra számítottak, hogy édesapja, Narmer herceg tragikusan hirtelen halála után a kislány fogja követni nagyanyját a trónon, ha eljön az ideje.

Amikor visszatérek a hírekhez, egy belpolitikai cikk ragadja meg a figyelmemet:

IV. Hatsepszut (élet, üdv, egészség neki!) tíz napja nyomja az ágyat. Orvosai bizakodnak a gyógyulásban, bár aggasztónak tartják a fáraó (élet, üdv, egészség neki!) gyors fogyását. Öfelsége (élet, üdv, egészség neki!) ma reggel kinevezte társuralkodónak a fiát (élet, üdv, egészség neki!), ám a szent Ised-fa levelén merőben szokatlan módon nem jelent meg XIII. Ramszesz neve (élet, üdv, egészség neki!), amire még nem volt példa a Nyugati Kemet Birodalom történetében. Amon-Ré papjai egyelőre hallgatnak, de a kormányhivatalokban az a pletyka kering, hogy az istenek talán csak IV. Hatsepszut (élet, üdv, egészség neki!) halála után...

Az Uaszeten meglehetősen fárasztó végigolvasni a fáraóról szóló unalmas híradásokat, mert a több évezredes protokoll szerint írásban az uralkodó minden említése után oda kell biggyeszteni, hogy „élet, üdv, egészség neki!”. Mától ráadásul két fáraónk is van. Remek. Ezután kétszer annyi jókívánsággal lesz tele az újság.

Két hónapja a *Ré Fényében* olvastam a Punt országból visszatérő kereskedelmi bárka elsüllyedéséről is, melyen a szüleink és Sesonk bácsi utazott. Azért hajóztak oda, mert anyám már nagyon szerette volna látni a szüleit és a testvéreiket, akikkel tizennyolc éve nem találkozott, apám pedig, aki kereskedő volt, tömjént és mirhát akart vásárolni, melyekhez az Uaszeten nem lehet hozzájutni. A templomoknak mindig nagy szükségük van a szertartásaikhoz füstölőként használt tömjénre és mirhára, apám pedig szép nyereséget remélt az úttól, melyre a punti utazások korlátozott száma miatt már évekkal korábban jelentkezett.

Mielőtt hajóra szálltak, Tum ajándékozott nekik három vízbe fúlás elleni amulettet, melyeket a zsebpénzéből vett,

– Végig viseljétek, amíg a tengeren vagytok! – kötötte a lelkükre.

– Ígérem, hogy mindig a nyakunkban lesz, kisfiam! – mondta apa meghatottan. – Te viszont azt ígérd meg, hogy nem fogsz nagyon aggódni értünk, amíg elleszünk! Az ajándékok majd megvéd minket.

Ám úgy látszik, az istenek akarata, a sors ezúttal erősebb volt, mint az amulettek mágiája. Az újságban azt írták, hogy nem találtak túlélőket a kiküldött mentőbárkák, viszont néhány nappal apa hívása után az elsüllyedt hajó roncsainak kíséretében tömjénnel és mirhával teli ládikákat is partra vetett a tenger.

Lehangoltan félredobom a félig elolvasott papirusztekercset, és belépek a masztabába, ahol Juja még mindig alszik a gyékényen.

A modern uaszeti masztabákat ugyanúgy egyszerű vályogtéglából építik, mint ókori elődeiket, de velük ellentétben vékonyak a falaik, így belül viszonylag tágasak. A tér egy részét lefalazzák sírkamrának, ahonnan egy áljáton keresztül léphetnek be a szobába a holtak kajai, hogy elfogyasszák az áldozati ételeket és italokat.

Ebben a szüleim számára emelt, egyszerű, fehérre meszelt kis épületben húzzuk meg magunkat éjszakára, és itt tároljuk kevéske holminkat is, mely festői rendetlenséggel veszi körbe az alvógyékényeinket. Thotmesz cuccai kivételt képeznek: pedáns rendben sorakoznak az egyik sarokban.

A nekropoliszban lakó utcagyerekek nem olyan szerencsések, mint mi, amiért saját masztabánk van. A sírépítményekbe csak a családtagok engedélyével lehet belépni, a bejáratukat zármágia védi, úgyhogy a legtöbb gyerek a sírváros

utcáin, a csillagok alatt éjszakázik. Szerencse, hogy a mi zseb-univerzumunkban a Deltavidék kivételével csak néhány évente esik az eső.

Leülök az égetett téglával kirakott padlóra, szemközt az apát és anyát ábrázoló falfestménnyel.

A falnak támasztott, kőből faragott sztélén a kedvenc ételeik listája szerepel: a túlvilági menüsor, melyből a halottak táplálkozhatnak, ha az élők megfeledekeznek az étel- és italáldozatokról. Vagy ha hozzám hasonlóan nem tudják azt minden áldott nap finanszírozni...

Egy kis emelvény áll a festmény előtt az étel- és italáldozatok számára. Balra tőle üres kanópuszedények sorakoznak. A mi zsebuniverzumunkban az a szokás, hogy balzsamozáskor a holtak belső szerveit négy kanópuszedénybe helyezik, és a koporsóval együtt a masztaba fallal leválasztott, belső sírkamrájába teszik őket, de én nem láttam értelmét ennek, hiszen a kanópuszok üresek, és koporsóra sem volt szükség, lévén hogy a szüleim testéből nem maradt semmi. Úgyhogy a vésztartaléknak szánt szárított húst és más értékeinket rejtetem el az ember- és állatfejes fedelű edényekben.

A kanópuszok mögött három istenábrázolás borítja a falat. Középen az alvilág királya, a zöld bőrű, vászoncsikokba pólyált Ozirisz látható, kezében a hatalmát jelző pásztorbottal és háromágú korbáccsal. Egyik oldalán Maat áll, az igazság és a rend istennője, a hajába tűzött Igazság Tollával, másik oldalán a sakálfejű Anubisz, a holtak pártfogója.

A képet hieroglifák keretezik, úgyhogy nem tudom elolvasni őket, de a szokásos idézetek lehetnek a *Halottak Könyvé*ből, valamint védelmező varázsigék, hogy megóvják útközben a holtakat, amíg a Kettős Igazság Csarnokába érnek.

Az isteneket ábrázoló festmény mellé egy áljajtót festettek. Azon át léphetnek be a szüleim kajai, vagyis lelkei a szobába, hogy magukhoz vehessék a nekik felajánlott étel- és italáldozatot.

Az jár a fejemben, hogy az elmúlt napokban a legszerényebb áldozatot sem tudtam bemutatni nekik, olyan kevés ennivalót sikerült szereznem. Ha átjöttek az áljajton, mindössze minket találhattak a masztabájukban.

– Sajnálom – suttogom magam elé szomorúan, miközben a szüleim képét bámulom, és fogalmam sincs, hogy nekik mondom-e, vagy magamnak.

A festményen apa és anyja a régi kertünkben, a szikomorfa alatt ül egymás kezét fogva, mögöttük szőlőlugas, előttük az asztalon szenettábla bábukkal és dobópálcákkal, valamint néhány papirusztekercs.

Anyja bolondja volt a szenetnek, az ikreket és engem is ő tanított meg játszani. Nem akartam, hogy a túlvilágon nélkülöznie kelljen kedvenc játékát, úgyhogy megkértem a festőt, hogy a képen a szenettábla is szerepeljen.

Apa a könyveket szerette, legjobban a messzi tájakról és népekről szóló útleírásokat, továbbá a földi krimiket. A kedvencei a Térillosz nevű olümposzi társadalomtudós útleírásai voltak a különféle zsebuniverzumokról, ahol fiatal korában megfordult, valamint a Sherlock Holmes nevű nyomozóról szóló történetek. Utóbbiakból jó néhány megvolt neki uaszeti nyelvre lefordítva, én is olvastam őket. Anya néha azzal tréfálkozott, hogy apa talán vele is többet foglalkozna, ha egy útleírást vagy detektívtörténetet tartalmazó papirusztekercsnek álcázná magát.

– Bárcsak itt lennétek velem! – sóhajtok fel vágyódva, miközben a szüleim arcát nézegetem.

Még ezen a képen is látszik, mennyire szerették egymást. Sokszor szavakra sem volt szükségük, csak egymásra néztek, és tudták, mit gondol a másik.

A festményen egy usébtí szolgáló éppen étellel kínálja őket. A jelenetet keretként körbefutó hieroglifák közt szerepel a szüleim neve is: Dzsehuti és Sheba. Ezek azok közé a hieroglifák közé tartoznak, melyeket felismerek.

A név borzasztóan fontos az Uaszeten. Ez az emberek és istenek lényének egyik alkotóeleme a három lélekfajta, a *ka*, a *ba* és az *ah*, valamint az árnyék és a személyes varázserő mellett. Ha a halála után valakinek nem marad fenn a neve, a lelke megsemmisül, és nem élhet tovább a Duatban, a túlvilágon.

Úgyhogy nálunk az számít a létező legsúlyosabb büntetésnek, ha a halott sírkamrája faláról és koporsójáról is kitörlik a nevét, ahogy minden hivatalos iratból is, amiben szerepel. Így a név megsemmisítésével mintegy a halott emléke is eltűnik a világból. Kizárólag hazaárulásért vagy a királyi család tagjai ellen elkövetett gyilkossági kísérletért szokták kiróni ezt a szörnyű büntetést. Nem is emlékszem, kitörölték-e a nevét bárkinek, mióta én élek.

– Anya és apa, remélem, boldogok vagytok a túlvilágon, ahol az usébtíjeitek gondoskodnak rólatok! – mormolom halkán.

A valóságban persze nekünk soha nem telt mágikus szolgákra. A mindössze egyetlen dologra alkalmas, fából faragott kommunikációs usébtí, röviden KOM-usébtí mindenki számára elérhetőek az Uaszeten, mert azokon állami támogatás van, de háztartási usébtíkre, vagyis HT-usébtíkre csak a gazdagoknak telik. Ezeknek a speciális, fajanszból készült

szobroknak a gyártása uralkodói monopólium, a fáraó műhelyeiben készítik őket a mesteremberek. Vásárláskor az üzletben egy pap a szájmegnyitás szertartásával életre kelti őket, mire megnőnek, és akkorák lesznek, mint egy ember. Az usébtí olyanok, mint az olümposzi hibridek, de velük ellentétben nem igazi élőlények, csak annak tűnnek. Minden feladatot elvégeznek a ház körül, amíg csak a gazdájuk él, ha pedig az illető meghal, visszaváltoznak kerámiaszoborrá, és darabokra törnek.

Az élők világában csak ez a kétféle usébtí engedélyezett. A fáraó így akarja biztosítani, hogy ne vegyék el senki kenyerét, mindenkinek legyen munkája. A HT-usébtí feladatait régen nagyrészt rabszolgák látták el, de a rabszolgaságot már réges-régen eltörölték az Uaszeten.

Ha nekünk nem is volt otthon usébtí szolgánk, arról gondoskodtam, hogy a szüleimnek a túlvilágon legyen. A masztaba belső falait borító gyönyörű festményeken több szolgáló is szerepel. Kertet művelnek, takarítanak, teregetnek. A temetési ceremónia során a szem-pap a másvilágon mindent élővé és valódivá tett, amit a képek ábrázoltak. Apámat és anyámat, az előttük heverő szenettáblát és a papirusztekercseket, az usébtíket, a növényeket, a kis kerti tóban a halakat. Még a szélé menüsorát is aktiválta mágikusan, hogy ha a szüleim megéheznek, választhassanak róla ételt.

Szerencse, hogy a masztabánk a fal mögötti sírkamrával már megépült, amikor ők ketten vízbe fúltak. Szeh néni ugyan félretett a saját temetésére, és a masztabája is készen várta, de a szüleim túlvilági életéről nekem kellett gondoskodnom. Ha nincs mumifikált holttest, amit a koporsóba lehet tenni, a különféle extra ceremóniákért és amulettekért

is fizetni kell a papoknak, nehogy a halott megrekedjen az élők és a holtak világa között. Ez, valamint a falfestmények, a temetési szertartások és a sírmellékletek elvitték az egész pénzt, amit a szikomorfa odvában találtam.

A pénzhány miatt nem költöztünk el egy másik városba, ahogy apám meghagyta nekem, amikor felhívott a süllyedő hajóról. Mert azt persze nem engedhettem, hogy a szüleim ne kapjanak megfelelő temetést. Akiről nem gondoskodnak megfelelő módon a halála után, az nem léphet be Ozirisz országába. A szüleim a legnagyobb áldozatot akarták meghozni Juja és a mi biztonságunk érdekében azzal, hogy lemondtak a temetésükről, de én képtelen voltam elviselni, hogy ne éljenek tovább a Duatban, a túlvilágon.

Ezenkívül nekem és a fiúknak is szükségünk volt arra, hogy méltóképpen elbúcsúztassuk őket. Egyedül az óvott meg az összeomlástól, hogy heteken át beletemetkeztem a szervezésbe, és így nem gondoltam egyfolytában arra, hogy anya és apa nincsenek többé.

Anyagiak híján tehát itt maradtunk a nekropolisz viszonylagos biztonságában, ahol mindig vigyáz valaki Jujára. Az utcakölykökön kívül csak néhány *kapap* jön napközben, hogy elvégezzék az étel- és italáldozatokat a rájuk bízott síroknál, és időnként megjelenik egy-egy temetési menet. Az éjszakánként a sírvárosban járőröző medzsaik miatt bűnözők nem húzzák meg itt magukat, a zsaruk meg nem bántják a sírépítmények közt alvó gyerekeket. Szerintem még sajnálnak is minket. Már amikor nem akarnak lefűlelni lopásért.

A kintről jövő sercegés figyelmeztet, hogy ideje ránézniem a hőkocka fölött nyársra húzott galambokra.

Mire megforgatom a nyársat, talán az ellenállhatatlan illat által vezérelve megjelenik Anedzsibé. Leguggol a galambok elé és sóvár szemmel lesi, ahogy sistereg a zsír a piruló bőrön.

- Hát az ikrek? – kérdem.

- Szobekhotepel versenyeznek távolköpésben – vigyorog rám. – Az a hükszószt fattyú legalább nyolc könyök távolságra el tud köpni – mondja egyszerre elismerően és irigykedve.

A hükszósztok jó régen szállták meg őseink földjét, az ókori Egyiptomot, de azóta sem bocsátottunk meg nekik. Még mindig az számít a legnagyobb sértésnek az Uaszeten, ha valakit hükszószt fattyúnak titulálnak.

Anedzsibé ki nem állhatja a sírváros átellenes oldalán táborozó, nála egy évvel idősebb, tűzfoltos arcú Szobekhotepet, pedig a fiú bolondul érte. Egyszer még virágot is hozott neki.

De Anedzsibé nem törődik sem Szobekhotepel, sem a virágaival, melyeket a srác fejéhez vágott, a kislány kizárólag a parittyáját szereti, amit mesterien használ, ezért is lett ő a fő hússzállítónk. Ettünk már galambon kívül mindenféle más madarat meg sivatagi kígyót, gyíkot, mióta itt élünk.

Bár mostanában mintha Anedzsibét elkezdték volna érdekelni a ruhák és az ékszerek. Már az ismét divatosnak számító, kék és rózsaszín parókákat sem nézegeti olyan idegenkedve a piacon, mint korábban. Kislányból lassan nagylánnyá válik.

Alaposan szemügyre veszem.

Sajnos igazán nem fogható rá, hogy csinos lenne: az arca, mint a penge, a két szeme közel ül egymáshoz, a tekintete szinte átdöfi az embert. De a vonásai még kialakulatlanok, lehet, hogy a maga módján vonzó nő lesz belőle felnőtt korára.

Az önbizalma mindenesetre megvan hozzá. A ruhája viszont teljesen elrongyolódott, és el is szürkült, mert többnyire kézzel mosunk a folyóban, mosókocka nélkül.

– Holnap megpróbálok új ruhát szerezni neked – ajánlom.

Végignézz magán.

– Hát rám férne valami friss gönc! Ez már nagyon ócska. A váltóruhám pedig a varrás mentén kikapott, bármikor elszakadhat.

– Akkor ezt megbeszéltük – mosolygok rá. – Csapunk egy csajos napot. Huinak is szüksége van új sarura.

– Olyan ruhát szeretnék, mint a tiéd – int fehér, bokáig érő öltözékem felé, ami szabadon hagyja a vállamat. – Persze nekem biztosan nem állna olyan jól, mint neked – motyogja. – Te olyan... nőies vagy, Nauni.

– Viccelsz? – ölelem át a vállát. – Olyan gyönyörű ruhát lopok neked, hogy ha felveszed, Ré megállítja a napbárkát az égen ámulatában, az áldozati virágfüzerek elfonnyadnak a templomokban az irigységtől, a madarak pedig egyszerűen eléd ájulnak, le sem kell parittyáznod őket – csiklandozom meg az oldalát, mire hálásan felkacag.

Anedzsibé Thotmesszel együtt csatlakozott hozzánk, amikor ide jöttünk. A fiú volt az, aki bátyjaként próbált vigyázni rá, amióta csak a kislány felbukkant a nekropoliszban.

Nem mintha Anedszibének nagy szüksége lenne a védelemre. Félelmetes pontossággal talál célba a parittyájával, és akkora a szája, mint a városkapu. A fiúkkal szeret kicsit basázkodni, amit Hui és Tum meglepően jól tűr, Juja szégyenkém meg amúgy sem nagyon tiltakozik semmi ellen.

Mire megsülnek a galambok, előkerülnek az ikrek, és Juja is felébred. A szemét dörgölve előjön a masztabából, mögötte Gágogó totyog.

– Ne menjetek sehová, mindjárt eszünk! – mondom nekik, de persze fölöslegesen.

Lovakkal sem lehetne elvontatni őket az étel közeléből.

Felbukkan Szobekhotep is három fiatalabb gyerek kíséretében. Íratlan szabály a nekropoliszban, hogy hozzám csak azok jöhetnek, akiknek aznap nem jut semmi ennivaló. Így is állandó lelkiismeret-furdalás gyötör, amiért nem tudok minden kölyköt naponta háromszor jóllakatni, de többet igazán nem tehetek értük, elvégre gondoskodnom kell az öcsémről is. A nekropolisz lakóinak többsége vagy lopásból, vagy alkalmi munkákból él. Az Uaszet ellátását biztosító földeken gyakran van szükség néhány pluszkézre, és a per-amoni gazdák tudják, hol találnak olcsón segítséget. Talán a medzsaik is ezért hagyják, hogy a sírvárosban éljünk.

Az itteni gyerekek száma állandóan változik. A legtöbben árvák, vagy a szörnyű családi körülményeik elől szöknek ide, mint Thotmesz. Elszorul a szívem, ha arra gondolok, hogy van, akinek a gyakori éhezés is vonzóbb perspektíva, mint a saját családjá. Egészen kis gyerekek itt érthető okokból nincsenek, hiszen nem tudnának gondoskodni magukról. Talán egy-két Juja korabeli lehet még, akik a nagyobb testvéreikkel érkeztek ide. Az idősebbek, ha állandó munkát találnak, általában elköltöznak, de mindig jönnek helyettük újak. Pillanatnyilag, azt hiszem, én vagyok a nekropolisz legidősebb lakója, talán emiatt érzem állandóan úgy, hogy felelős vagyok értük.

No és persze Szati miatt.

Szati olyan, mint egy gennyedző kelés, és ezzel mindent elmondtam róla. Megmérgezi mindenki életét itt a nekropoliszban. Majdnem olyan idős, mint én, de apró termete és csodálkozóan tágra nyílt, zöld, mandulavágású szeme miatt fiatalabbnak tűnik. Uaszetihez képest szokatlanul fehér a bőre, amulettet kell viselnie leégés ellen.

Szatinak szinte teljhatalma van az itteni gyerekek fölött. Amilyen gyönyörű az arca, olyan gonosz és fifikás az elméje. Mindenki fél tőle, kivéve Thotmeszt és a rettenthetetlen Anedzsibét. Én inkább csak óvatos vagyok vele és a testőreivel, a tizenöt év körüli Kawabbal és Kamoszéval. Igazi tetvek, de a lány a kezéből eteti őket. Én igyekszem mindhármuktól távol tartani az öcséimet és Anedzsibét, és valami miatt eddig Szati is tiszteletben tartotta a kívülállásunkat.

Talán Thotmesz miatt lehet. Megfordult már a fejemben, hogy szerelmes a barátomba, de... á, az kizárt! Szati csak önmagát szereti.

Az a baj, hogy nem tudom nézni, amikor Kawabot és Kamoszét ráuszítja a kicsikre, ha nem szereztek aznap elég pénzt, aminek a nagyobbik részét persze elveszi tőlük, akkor is, ha a maradék nem elég ennivalóra. Szati védelmi pénznek nevezi a jutalékot, holott az itt lakó gyerekekre egyedül ő és a két verőlegénye jelent veszélyt.

Ma Szobekhotepet elkísérte a legjobb barátja, Nikauré is. Ő tanított meg a lopás alapjaira, amikor a nekropoliszba érkeztünk. Nagyon ügyes kezű tolvaj, úgy mozog, mint a csík, még egyszer sem érték tetten. Egy kicsit dadog, főleg, ha izgatott, de amúgy talpraesett gyerek.

Két, egymásra nagyon hasonlító kislány is érkezik velük. Mindketten nagyjából Anedzsibével egyidősek, talán egy év

lehet a testvérek között. Baketamonnak és Henutnak hívják őket. Elég félénkek, és annyira összenőttek, hogy majdnem mindig befejezik egymás mondatait.

– Szia, Nauni! – köszönt Baketamon, az idősebbik. – Nagyon szép...

– ...a ruhád – cincogja Henut. – Még nem láttuk rajtad.

– Köszönöm. Pedig már megvan egy ideje – mosolygok rájuk kedvesen, főleg Henutra, mivel ő szuperérzékeny.

Ha bármi apróság miatt azt hiszi, nem látom szívesen, zokogva elrohan, akármilyen éhes is.

A nővérek már régóta a nekropoliszban laknak, mindenki ismeri őket. Mindketten szépen fuvaláznak, úgyhogy gyakran fellépnek a különféle összejöveteleken.

Az uaszetiek ugyanis imádják a családi ünnepeket és a partikat, ahol mindig szükség van jó zenészekre, mivel élőzene nélkül nem buli a buli. Baketamon és Henut jó családból származhat, hiszen a szüleiknek tellett zenetanárra. De mivel az is az íratlan szabályok közé tartozik a nekropoliszban, hogy nem kérdezzük meg senkitől, hogyan került ide, csak feltételezni tudom, hogy az apjuk és az anyjuk is meghalt, és nem volt olyan közeli rokonuk, aki magához vette volna őket.

– Hű, de jól néznek ki, Nauni! – szimatolgatja Szobekhotep vágyakozva a galambokat.

– Te mindig olyan fff... fff... finomakat főzöl – hízeleg Nikauré is.

Rendben, értem. Ma még egyikük sem evett.

Bőhajtva annyifelé osztom szét a csontokról lefejtett húst, ahányan vagyunk, és az adagokat ráteszem egy-egy salátalevélre.

– Tessék! – nyomom a kezükbe a pár falatnyi sültet némi kenyér kíséretében.

Nem nézek a mellettem ülő Thotmeszre, és ő sem szól hozzám, de néha titokban rám sandít, amíg némán elfogyasztjuk a szerény vacsorát.

Bánt, hogy az imént úgy összeszólalkoztunk. Hiszen ő a legjobb barátom. Sőt, jelenleg az egyetlen barátom, ha nem számítom a pár évvel fiatalabb Anedzsibét.

Nem is értem, miért pöccentem be ennyire azon, hogy medzsai akar lenni. Igaza van, ha ennél többre vágyik, pillantok körbe a halottak városában. Én sem tervezem, hogy itt öregedjek meg. Csak azt kell kitalálnom, miből tartsam el a fiúkat. Mert a Thot Egyetemnek lőttek, az már fix. De ha én nem is tanulhatok tovább, az öcsémnek biztosítani akarom a lehetőséget.

Szerencse, hogy a KOM-usébtiknek köszönhetően a távoktatás elég fejlett az Uaszeten. És ingyenes is. Bárki igénybe veheti a szolgáltatást. Csak hívni kell az órarend szerinti időben a megfelelő tanárt, és már hallgathatjuk is az őt megszemélyesítő usébtí előadását. Az egyetemi tanulással sajnos más a helyzet. Azért kemény ezüstdebeneket kell leperkálni.

Az uaszetiek túlnyomó többségének a tanuláshoz nem telik KK-ra, vagyis a földi tabletekre hasonlító, drága olümposzi számítástechnikai eszközre, de van helyette varázspapiruszunk, röviden vapink, ami majdnem olyan klassz. Na jó, annyira azért nem klassz, mint egy KK...

Minden uaszeti kamasz, engem is beleértve, vágyik KK-ra, mivel azon nemcsak olvasni és írni, hanem játszani is lehet, meg földi filmeket nézni, de sajnos csak a gazdagabb

családoknak telik rá. Mind a Nyugati, mind a Keleti Kemet Birodalom védővámokkal óvja a helyi gyártmányú mágikus eszközöket, így a vapikkal konkurens KK-k a mi zsebuniverzumunkban rettentő sokba kerülnek.

A vapi nagyjából egy könyökször kétharmad könyök nagyságú, négyszögletes, megbűvölt papiruszdarab, amit minden hatéves gyerek ajándékba kap az első tanítási napon. Levelezési célokat szolgál, továbbá kimeríthetetlen tudástár. Az iskolákban füzetekre és tankönyvekre nincs is szükség, mi minden enciklopédikus tudásunkat a vapinkon őrizzük. A gondolat erejével használjuk őket, így tanulunk meg rajta írni is. A varázspapiruszok elpusztíthatatlanok, így a mieink is megúszták a tüzet. Pár nappal később megtaláltam őket, amikor átkutattam a házunk elszenesedett maradványait.

Ma nincs tanítás, de az ikrek Thotmesz KOM-usébtíjét szokták használni a tanuláshoz, Juját pedig én oktatom. Az én KOM-usébtímet ilyesmire nem használjuk, nehogy valamelyik tanár rájöjjön, hol vagyunk, és ránk küldje a gyámügyet. Vagy ami még rosszabb, rajta keresztül a vörös papok a nyomunkra akadjanak.

– Lemegyünk fürdeni a Nílusra? – kérdezi vacsora után Tum, és szokás szerint lesandít a mellkasára, hogy biztosan ott fityeg-e a többi között a krokodiltámadás és a vízbe fúlás elleni amulettje.

A kérdés persze pusztán formáság, hiszen mindennap lemegyünk ilyentájt. A kora esti fürdés egyfajta rítus a nekropolisz gyerekei számára. Toalettek vannak ugyan a nekropolisz területén az idelátogatók számára, amiket használhatunk, de tisztálkodni csak a Nílusban tudunk.

- Nandá! – pattan fel Anedzsibé. – Versenyezzünk a homokdeszkákkal a folyóig! – rikkant oda az ikreknek, akik rögtön a nyomába erednek.

Baketamon, Henut és Nikauré is elszalad a deszkájáért, Szobekhotep viszont csak vágyakozva bámul a barátai után. Az ő járműve néhány napja beleesett a hídról a Nílusba, és a folyó elsodorta. Azóta mindig meg kell kérnie valakit, hogy vigye be pirkadatkor a városba. Azon kevesek közé tartozik a nekropolisz lakói közül, akinek szinte mindig van munkája, még ha csak két-három órára is: segít kora reggel árut pakolni a piacon, amiért cserébe élelmiszert kap, és néha egy-két rézdebent, amit sokszor nekem ad, hogy élelmet vehessek rajta az éhen maradtaknak.

– Velünk jöhetsz – ajánlja a tűzfoltos arcú fiúnak Thotmesz. – Elviszlek szívesen.

– Kösz! – vigyorog rá Szobekhotep megkönnyebbülten. – Ígérték nekem egy használt deszkát, de még nem jött össze az ára.

Belekötöm a mosnivalót a takarómba, azután Jujā leül a homokdeszkára a hátam mögött, és átöleli a lábszáramat.

– Gágogó, hopp! – mondom a gúnárnak, mire ő nehézkesen felröppen szokott helyére, a jármű elejére.

A libám imád homokdeszkán utazni, amivel nem is lenne semmi gond, ha messze hangzó és folyamatos gágogással nem adná mindenki tudtára, mennyire élvezi a száguldást, emiatt pedig legalább akkora feltűnést keltünk, mint egy szirénázó mentőbárka Per-Amon utcáin.